

SUFIKS *-ora* U HRVATSKOJ ANTROPONIMIJI

U svojoj klasičnoj *Gramatici i stilistici hrvatskoga ili srpskog jezika*, 2. izd., str. 302, pokojni Maretić za sufiks *-ora* u apelativima navodi samo jedan primjer, i to *tmōra* (<тмѡра, gdje bi se ovo *-ora* moglo tumačiti i kao kontaminacija od *tma* i *mōra*), dok za isti taj sufiks u antroponimiji u svojoj radnji *O narodnim imenima i prezimenima u Hrvata i Srba* ne navodi nijedan primjer (v. Maretić, *Rad*, 82, 124). Kako za većinu sufiksa u našoj antroponimiji imamo paralelne oblike *-ač/-ača*, *-ad/-ada*, *-ak/-aka*, *-an/-ana*, *-aš/-aša* i t. d. (oblici sa *-a* upotrebljavaju se u većini slučajeva i za mušku čeljad), moglo se očekivati, da će uz antroponimni sufiks *-or* (kao u *Budor*, *Grubor*, *Strator*, *Vitor* i t. d., v. kod Maretića, *Rad*, 82, 124) postojati i sufiks *-ora* kao paralelizam ostalim našim antroponimnim sufiksima. Kako Maretić u svojoj građi nije pronašao nijedan primjer s ovim sufiksom, a jedini primjer sa sufiksom *-orija* (*Vukorija*) nije rastavio ni kao *-or + -ija* (za *-ija* v. kod njega, *ib.*, 114, primjeri, *Stanija*, *Vladija*), ni kao *-ora + -ija*, to bi iz njegova djela izlazilo, da sufiks *-ora* u našoj antroponimiji nije ni postojao. U svom onomastičkom pabirčenju po našim starim i novim tekstovima pronašao sam dosta sigurnih primjera za postojanje ovoga sufiksa pa to ovdje objavljujem kao prilog proučavanju antroponimnih sufiksa u hrvatskoj onomastici.

Najstariji primjer je prezime *Pobora* (odatle i *Poborić*), koje nosi jedna dubrovačka patricijska obitelj 1252–1360 (v. Jireček, *Denkschriften*, 49, II, 47 i *ARj*, s. v.). Kako se ovo prezime piše i *Pobra* (v. *ARj* s. v. *Pobora*), a u Dubrovniku i Kotoru u isto vrijeme postoji i prezime *Pobrata* (v. Jireček, *ib.*, 47), moramo prezime *Pobora* tumačiti kao hipokoristik na *-ora*, koji nastaje uz *Pobrata* (sufiks *-ata* kao paralelizam za hipokoristički antroponimni sufiks *-at*, koji vidimo u *Pobrāta*, također ne nalazimo zabilježen u Maretićevu popisu naših antroponimnih sufiksa, v. *Rad*, 82, 95), *Pobra* i *Pobro* od apelativa *pobratim*. Prezimena

ovoga tipa postoje i danas na Braču: *Pobratić, Pobračić, Pobroević, Pobrović* (v. Jutronić, *Zbornik za narodni život i običaje*, 34, registar, s. v.).

Drugi najstariji primjer je *Nicola Cogora*, koji je zabilježen u jednom kupoprodajnom ugovoru u Zadru 1279 (v. *Codex diplomaticus*, 6, 313). Suvremeno prezime na Istu blizu Zadra u obliku *Kohora* (v. *Srpski etnografski zbornik*, 46, 554) upućuje na to, da se u osnovi ovoga prezimena može nalaziti korijen, koji se nalazi u imenu *Kohan*, zabilježenom za Gornju Hrvatsku 1272 (v. *Codex dipl.* 6, 10). Oba prezimena (*Kogora, Kohora*) i spomenuto ime *Kohan* tumačim kao da su nastala od nekog korijena *Ko-* (možda se isti korijen nalazi u imenu *Kovan*, v. Maretić, *Rad*, 81, 99, ili *Kosan*, v. id., *Rad*, 82, 73) sa hipokorističnim sufiksom *-h* (koji nalazimo u *Deho* od *Desimir*, *Rahoje* od *Radislav*, *Radoslav*, *Stahan* od *Stanimir*, v. Maretić, *Rad*, 81, 141; *Stahan* je tvoreno dvostrukim sufiksom *-h/an* pa i bi i *Kohan* trebalo tumačiti jednakom dvostrukom sufiksacijom). Ako je ispravno ovo naše tumačenje, onda je *Kohora* nastalo od *Koh* + *-ora*, a prezime *Cogora* moramo tumačiti kao grafički refleks za *Kohora* (stranac Henrik »imperiale auctoritate notarius« čuje slavensko *h* kao *g*). S manje vjerojatnosti mogli bismo u prezimenu *Cogora* tražiti mletačku riječ *cogo* »kuhar« (mletački leksički utjecaj javlja se u 14. st., v. Jireček, *Denkschriften*, 48, III, 84–86) i naš slavenski sufiks *-ora*. U tom bismo slučaju u prezimenu *Kohora* morali tražiti čakavski dijalekatski prijelaz *k/g > h* (kao *hušćerica* za *gušćerica*, *haroful* za *garoful*, *halub* za *kalub* < *galeb*, *Dehanić*, *Dehanka* za *Dekanić*, prezime u Bšćanskoj Drazi, sve moji zapisi s otoka Krka), a ime *Kohan* bismo morali odijeliti od prvih dvaju prezimena.

Treći po vremenu najstariji primjer za ovaj sufiks bilo bi ime *Micora* zabilježeno za Trogir 1358 (u obliku *Micore mutus*, v. *Codex dipl.*, 12, 445). Ovo je ime nastalo od našega hipokoristika *Mika* (koji se u našim listinama javlja od 12. st.: *Mica comes* 1199, *Mika* 1266, *Mike* 1270, *Miko* 1257, *Mica de Grade* 1233, v. sve *Codex dipl.*, t. 2, 3 i 5, prema registrima) od imena *Mikula* (*Mikula* je nastalo od *Nikola*, a zabilježen je za 11. ili 12. st. *Mikula* na Bašćanskoj ploči) s našim hipokorističnim sufiksom *-ora*. Da se naši sufiksi dodaju svetačkim imenima, dokazuju ime *Midžor*, koje je nastalo hipokorističnim skraćivanjem svetačkog imena *Demetrius*, v. Maretić, *Rad*, 82, 124, i bračka prezimena *Mikolorić, Nikolorić, Nikulorić* (v. Jutronić, *Zbornik za nar. život*, 34, registar, s. v.). Sufiksacija sa sufiksom *-or* na slavenske osnove također je zabilježena vrlo rano: *Vitkor* (1364), *Vladorus* (1358), v. *Codex dipl.*, 12, 444 i 13, 336.

Četvrti najstariji primjer za ovaj sufiks bilo bi prezime našega humaniste *Šižgorića*. Donedavna smo znali samo to, da su *Šižgorići* Šibenčani i da su po pričanju historičara Zavorovića porijeklom iz Bribira. Nismo znali, kako je ovo prezime glasilo, prije no što je dobilo patronimički nastavak *-ić*. Sada možemo ne samo na to odgovoriti, nego znamo nešto i поблиže o tome, kojim su putem *Šižgorići* stigli u Šibenik, gdje su ubrzo postali patriciji i zauzeli prva mjesta u administraciji i kulturnom

životu svoga grada. U nedavno publiciranim *Spisima šibenskog notara Slavogosta* iz godine 1386, koje je objavio dr. Mirko Zjačić u *Starinama* 44 (1952) nalazimo više podataka o toj obitelji, koji se nalaze u ispravama br. 17 i 41 (*ib.*, 216–217, 231–232). Iz prve saznajemo, da »Vulch filius Pribislaui Sigsore de Srimac« potvrđuje, da je jedan svoj posjed na Slanici na otoku Murteru (Murter se u starini zvao *Srimac* = *Srimač*, v. Jurišić, *Rad*, 293, 242–51) u svoje vrijeme prodao Murteraninu Ivanu sinu Radovana Pekoića (»Pechogieg«). Iz druge pak saznajemo, da »Pribislauius prenemine Sigsora de insula Srimac« potvrđuje svome sinu Radaku, da ga je u svoje vrijeme, kada je Radak napustio Srimac, t. j. Murter, i otišao u Šibenik, a to je bilo nešto oko 20 godina prije potpisivanja ove potvrde (1386), t. j. oko 1366; potpuno emancipirao od obiteljskih i plemenskih obaveza, »a se et a sua manu et paterna potestate et totaliter«. Iz toga izlazi, da se negdje u početku 14. st. ili možda i nešto prije, jedan Šižgorić iselio iz Bribira najprije na Murter (ako ćemo vjerovati Zavoroviću, da su Šižgorići Bribirani), pa se tek oko 1366 Radak (u ispravama poslije *Radić*, *Radoslavus* i *Radon*) sin Pribislavov doselio u Šibenik i tu osnovao šibensku granu Šižgorića.

Iz citiranih isprava vidi se, da je prezime Šižgorić u početku glasilo *Sigsora*, t. j. da je tek kasnije na prezime u obliku *-ora* dodan patronimički sufiks *-ić*. Pojava, da se sufiks *-ić* ne nalazi odmah u početku u patronimiku, općenita je, a ja ovdje navodim jedan zanimljiv primjer: prezime *Oblačinović* javlja se na Braču tek od 1750 u ovom obliku, a najstarija je potvrda *Oblačina* iz 1652, dok se u godinama 1626–1654 pišu *Oblačina*, *Oblak* i *Oblačinov* (v. Jutronić, *Zbornik za nar. život*, 34, 79, 90). Da je ovo prezime nekada glasilo *Šižgora*, dokazuje i to, što u tom obliku (*Šižgora*) postoji ovo prezime još i danas u Benkovačkom kotaru (v. grada popisa stanovništva iz 1931, što se čuva u Institutu za jezik JAZU u Zagrebu).

Što se tiče etimologije ovoga prezimena, čini mi se, da je nastalo ovako: hipokoristiku *Šiško* (slični su hipokoristici *Šiša*, *Šišat*, *Šišković*, *Šišo*, *Šišoje*, *Šišulj*, sve prema glagolu *šišati*, a davali su se djeci i odraslima, kao što i *Striško* > *Strišković*, ovo od *strići*, v. Maretić, *Rad*, 81, 100) dodan je hipokoristički sufiks *-ora*, koji se nalazi u spomenutim imenima *Mikora*, *Kogora*, *Kohora* i niže navedenom prezimenu *Stahora*. Da je u ovom prezimenu postojao raniji oblik *Šiškorić*, dokazujemo grafijama *Siscorich* (ovako dva put u 15. st., v. *Monumenta spectantia*, 21, 28, 146) i *Sisquirich* (1419, v. *ib.*, 9, 24). Najranija grafija sa *-ić* je iz 1412: *Radoslavus Sigsorich*, v. *Monumenta spect.* 12, 53, 55. Romanizaciju sufiksa *-ić* u *-eo* izveo je humanist Juraj Šižgorić u 2. polovici 15. st. (najraniji podatak o tome imamo iz njegovih *Elegiarum et carminum libri*, Venecija, 1477). Oblik sa *-ić* javlja se paralelno kroz čitavo 15. i 16. st., a i dalje (Detalje o ovome v. u *Radu* 315, 332–3).

Peti bi po vremenskom slijedu bio primjer *Juraj Stahora* (»Georgio Sztahora«), kako se zove jedan od potpisnika razvoda između imanja Zrinskih i Frankopana u Primorju i Gorskom Kotaru iz godine 1657

(v. *ARj* s. v. *Stahora*). Ovo je prezime nastalo od osnovnog *Stah* (koje se nalazi sa sufiksom *-or* u *Stahor*, prezime u okolici Dubrovnika, v. *ARj*, s. v., sa sufiksom *-ović* u *Stahović*, prezime na Pagu u 16. st., v. *ARj*, s. v., sa sufiksom *-uljak* u gornjohrvatskom prezimenu *Stahuljak*, v. *ARj*, s. v., a po postanju je hipokoristik na *-h* kao *Deho* od *Desimir*, a s proširenim sufiksom nalazi se u imenu *Stahan*, isto tako hipokoristiku prema *Stanimir*, v. gore citirane primjere pod prezimenom *Cogora* i *Maretić*, *Rad*, 81, 141.) sa sufiksom *-ora*, kao što su nastali i spomenuti stariji primjeri *Mikora*, *Kogora*, *Kohora* i *Šižgora*.

Ovdje smo donijeli pet historijskih potvrda, kojima se može dokazati postojanje antroponimnog sufiksa *-ora* u našoj starini. Što se tiče današnjeg stanja u tom pogledu, mogao sam zabilježiti ove primjere: *Kohora* u Istu kraj Zadra (v. gore), *Šižgora* u Benkovačkom kotaru (v. gore), *Verbora* na Braču (v. niže kod istarskih prezimena) i podosta primjera sa teritorija Istre. Istarski antroponimi su nam sada pristupačni u publikaciji *Cadastre national de l'Istrie* (Sušak, 1946) i u prilogu toj knjizi *Index patronymique* (Sušak, 1946), pa nam je omogućeno, da donesemo sva današnja istarska prezimena, koja se završavaju sufiksom *-ora*.

Prvi primjer je prezime *Cibora* (Pazin), koje ima paralelu u *Cibura* (Stari Pazin). Što se tiče izmjenjivanja sufiksa *-ora* i *-ura*, treba uzeti u obzir, da je takva zamjena vrlo česta na istarskom teritoriju: prezime *Dundora*, koje također ide u kategoriju prezimena sa sufiksom *-ora*, alternira sa *Dundo*, *Dundera*, *Dundara*, *Dundić*, *Dundović*. Što se tiče baš sufiksa *-ura*, usp. i istarsko prezime *Sikura*, koje postoji paralelno uz *Sikić*. Osnova *Cib-* stoji prema *Sib-* (prijelaz *s-*, *ž-* u *c-* nalazimo u antroponimiji u primjerima kao *Živan* > *Žico* > *Cico*, *Stana* > *Cana*, v. *Maretić*, *Rad*, 81, 142, zatim u apelativima tabuiranog značenja *sisati*, *sis* > *cicati*, *cica*, a jedan primjer, *cinja* < *sěna*, donosi i *Finka*, *Radovi Instituta JAZU u Zadru*, II, 412), a ta se osnova nalazi u osobnom imenu *Sibe*, što je hipokoristik od *Josip*. Da je ovo vrlo vjerojatno, dokazuje istarsko prezime *Simbora*, koje je nastalo od* *Sibora* (ovo također od *Sibe* sa sufiksom *-ora*) s umetanjem nazala *m* kao u *dumbok*, *Dumbočica* prema pridjevu *dubok*. U Istri postoji i paralela *Cibič*.

Drugi je primjer istarsko prezime *Divora* (Kopar), koje alternira s prezimenima *Divo*, *Divolo*, *Divjak*, *Divšić*, *Divišić*, pa se može misliti, da se u osnovi nalazi pridjev *div(lji)*.

Treći primjer je istarsko prezime *Donora* (Vodnjan), koje postoji paralelno s istarskim prezimenima *Don*, *Dončić*. U osnovi se nalazi apelativ *don* (< *dominus* »gospodin, svećenik«).

Četvrti je primjer istarsko prezime *Dundora* (Vetva – sv. Martin), koje smo spomenuli pod *Cibora*. U osnovi je apelativ *dundo* »stric, ujak«.

Peti je primjer istarsko prezime *Ferlora* (Cres), koje alternira sa *Ferli* (talijanizacija prema ostalima), *Ferlić*, *Ferlin*, *Ferluga*, *Ferlan*,

Frlan, Frleta, Frlič, Furlan, Furlanić. U osnovi je etnik *Furlan* »čovjek iz *Furlanije, Friula*«.

Šesti je primjer istarsko prezime *Kokora* (Čunski), koje alternira sa *Kokić, Kokolo* (za sufiks *-olo*, usp. *Divolo* uz *Divora*, koje smo spomenuli). U osnovi možda stoji apelativ *kokot*.

Sedmi primjer je istarsko prezime *Kontobora* (Orihi), gdje se zbog paralelnih prezimena *Kontus, Kontušić, Kontešić* može misliti, da se radi o složenom sufiksu *-oba* (usp. *Radoba* prema *Radoslav, Radislav*, v. *Maretić, Rad*, 82, 119) + *-ora*. Premda je i sufiks *-oba*, kao i *-obora*, vrlo rijedak, moglo bi se misliti, da se u prezimenu *Kontobora* krije ovakav složeni sufiks. Slučaj ovog prezimena trebat će još ispitati.

Osmi je primjer istarsko prezime *Opora* (Rtviže), a jednako je krčkom prezimenu *Opor* iz 12. st. (»Vera de Opor«, v. *Codex dipl.*, 2 u registru, s. v.) i istom gornjohrvatskom prezimenu *Opor* iz 13. st. (»Paulo filio Oporis«, v. *ARj*, IX, 84). Ako ovo prezime dovedemo u vezu s prezimenom *Opriša* zabilježenim za Split 1257 (v. *Jireček, Denkschriften*, 49, I, 74), mogli bismo zaključiti, da su oba paralelne hipokorističke tvorbe (usp. gore spomenute tvorbe *Pobra, Pobrata, Pobora* prema apelativu *pobratim*) od svetačkog imena *Apricius*, zabilježenog kao ime u 11. i 12. st. za Split i Zadar (v. *Jireček, ib.*, 23).

Deveti i deseti primjer bila bi istarska prezimena *Simbora* (Škocjan), koje smo obradili gore pod prezimenom *Cibora*, i *Verbora* (Cres, Unije), koje alternira s istarskim prezimenima *Verbić, Verbas, Verbanec, Vrbān, Vrbanac, Vrbanić*. U osnovi je svetačko ime *Urban* (za *urb-* > *vrb-*, usp. *Ursacius* > *Vrsajko*, v. *Jireček, Denkschriften*, 49, I, 61). Isto prezime *Verbora* javlja se i na Braču u oblicima *Martinić alias Verbora, Jerčić detto Verborić, Verborić detto Čenta* (v. *Jutronić, Zbornik za nar. život*, 34, registar s. v.). Kod ovog bračkog prezimena vidimo, da se u slučaju izvedenog patronimika na *-orić* bez potvrde o postojanju prostije izvedenice (*Verbora*) ne bi moglo sa sigurnošću govoriti o tome, da li je prezime izvedeno sa sufiksom *-or* ili *-ora*. Ovo vrijedi za sva naša prezimena na *-orić*, pa i *-orović/-orević*, ako dakako nije na koji drugi način jasno, o kojem se sufiksu radi.

Što se tiče prezimena *Sikora* (Zagreb), za nj treba dodati, da bi moglo predstavljati hrvatski hipokoristik kao alternaciju za istarsko prezime *Sikura* (za sufiks v. gore *Cibora* i *Cibura*), pa bi u osnovi sadržavalo isto što i istarsko prezime *Sikić*. Kao što je *Šikić* prezime načinjeno prema *Šika* (ovo je hipokoristik prema *Siksto* i *Sikušt*, tako u krašićkom prigorskom dijalektu), tako je i *Sikić* hipokoristik od *Siksto*. Da je *Sikora* hrvatsko prezime, govorilo bi i prezime *Sicorini*, zabilježeno 1324 za Trogir (v. *Jireček, Denkschriften*, 49, II, 60), koje sadržava osnovu *Sikor(a)* i romanski sufiks *-inus*. Ali je prezime *Sikora* i nehrvatskog porijekla, i to češkoga, a možda i poljskoga, a nastalo je od apelativa *sykora* »sjenica« (v. *Holub-Kopečný, Etymologický slovník jazyka českého*, 1952, s. v.).

Ovdje smo donijeli pet historijskih i jedanaest dijalekatskih potvrda za postojanje antroponimnog sufiksa *-ora* u hrvatskoj antroponimiji. Sigurno je, da bi se i historijske i dijalekatske potvrde za postojanje ovoga sufiksa mogle lako umnožiti, ali su već i ove, koje smo donijeli, dovoljne, da utvrdimo, da je ovaj sufiks postojao. Iz citiranih primjera vidi se, da je ovaj sufiks postojao i da djelomično još i danas postoji na crti Dubrovnik–Split (Trogir)–Šibenik–Zadar–Hrvatsko Primorje–Istra, t. j. na području čakavskog dijalekta. Ostavljamo drugim istraživačima, da ustanove, da li se ovaj antroponimni sufiks nalazi i na ostalim hrvatskim i srpskim dijalekatskim područjima, kao i to da li je taj sufiks u današnjim našim dijalektima živ, t. j. da li se s pomoću toga sufiksa još i danas mogu praviti u narodu imena, pa od njih i prezimena, ili je on danas u spomenutim prezimenima jezična okamina.

Premda bismo mogli s jednog laksnijeg lingvističkog stanovišta postojanje sufiksa *-ora* u hrvatskoj antroponimiji i podcijeniti, jer konačno jedan sufiks više ili manje (bit će ih i još, koji nijesu zabilježeni), ipak je potrebno ovdje posebno istaći važnost utvrđivanja postojanja ovoga sufiksa u našoj antroponimiji s etimološke strane. Spomenimo samo, da je od spomenutih istarskih prezimena u *Cadastre national* samo prezime *Opora* recenzirano kao hrvatsko, dok su prezimena *Cibora*, *Cibura*, *Dundora*, *Kokora*, *Simbora* i *Verbora* (tako i *Kontobora*) određena kao nejasne provenijencije, a prezimena *Divora*, *Donora* i *Ferlora* određena su čak kao talijanska. A sva su spomenuta istarska prezimena, kao što izlazi na temelju našega izlaganja u ovom članku, čisto hrvatska prezimena, i to u sufiksu i u osnovi (kod stranih osnova u onom smislu, u kojem se o svakoj našoj posudnici može govoriti, da je naša). Dodajmo, da je upravo utvrđivanje postojanja sufiksa *-ora* u našoj antroponimiji pomoglo, da se utvrdi slavenstvo, odnosno hrvatstvo ovih prezimena. Ova činjenica je ujedno još jedan dokaz o važnosti poznavanja sufiksacije u modernoj etimologiji.

Da bi se posao na našoj antroponimiji mogao nastaviti u pravcu, kako je vršen u ovom članku, potrebno bi bilo, da se prije svega načini popis svih prezimena na području naših narodnih republika (naši republički leksici prezimena) i da se uz to izradi i kartoteka svih prezimena, koja su zabilježena u historijskim izvorima, a tiču se našeg jezičnog područja. Taj posao bi mogle izvršiti akademije, odnosno naučna društva u pojedinim narodnim republikama. Tada će se tek moći vrijedan Maretićev rad na hrvatskoj i srpskoj (a s tim u vezi dakako i na madeonskoj te slovenskoj) antroponimiji upotpuniti, usavršiti i bolje pročitati.

SUFFIXE -ORA DANS L'ANTHROPONYMIE CROATE

Dans ses travaux onomatologiques (Rad 82, 124) aussi bien que dans sa grande grammaire (2ème éd., 1931, 302), le feu M. T. Maretić ne donne pas des indications sur l'existence du suffixe *-ora* dans notre anthroponymie. L'auteur a trouvé 5 données historiques et 12 données dialectologiques qui peuvent servir de preuve pour une telle existence: 1° indications historiques: *Pobora* (13-14ème s., Raguse), *Cogora* (14ème s., Zadar), *Micora* (14ème s., Trogir), *Sisgora* (14ème s., Murter-Sibenik), *Stahora* (17ème s., La Côte Croate); 2° indications dialectales: a) les noms de famille istriens d'aujourd'hui: *Cibora* (en alternation avec *Cibura*), *Divora* (alterné avec *Divo*, *Divolo*, *Divjak*, *Divšić*, *Divišić*), *Donora* (alterné avec *Don*, *Dončić*), *Dundora*, *Ferlora* (alterné avec *Ferli*, *Ferlić*, *Ferliu*, *Ferluga*, *Ferlan*, *Frlan*, *Frleta*, *Frljić*, *Furlan*, *Furlanić*), *Kokora* (alterné avec *Kokić*, *Kokolo*), *Kontobora*, *Opora* (alterné avec *Opor*, *Opriša*), *Simbora* (alterné avec *Cibora* qui est mentionné ci-dessus), *Verbora* (alterné avec *Verbić*, *Verbas*, *Verbanec*, *Vrban*, *Vrbanac*, *Vrbanić*, *Verbora* existe aussi à Brač), b) *Šižgora* existe aujourd'hui à Benkovac, et *Kohora* à Ist près de Zadar.

Dans son étude, l'auteur donne des étymologies de ces anthroponymes:

1. *Pobora* < *Pob-* (∞ *Pobro*, *Pobra*, *Pobrata*) + *ora*, tout < *pobratim*.
2. *Cogora/Kohora* < *Koh-* (∞ *Kovan*, avec le suff. *-h* qui se trouve dans *Deho*, *Stahan*, *Ralhoje* provenant de *Desimir*, *Stanimir* et *Radoslav*) + *-ora*.
3. *Micora* < *Mik-* (∞ *Mika*, *Mikula* < *Mikola*, *Nikola*) + *-ora*.
4. *Šižgora* < *Šiškora* < *Šišk-* (∞ *Šišat*, *Šišo*, *Šišulj*, *Šišković* < *šišati*) + *-ora*.
5. *Stahora* < *Stah-* (< *Stanimir* > *Stahan*, *Stahuljak*, *Stahović*, comme *Deho* < *Desimir*, v. 2) + *-ora* (il y a aussi la forme *Stahor*).
6. *Cibora* < *Cib-* (< *Sib-* comme *Stana* > *Cana*, *sis* > *cica*, qui provient de *Sibe*, hypocoristique de *Josip*) + *-ora*. Il y a aussi un *Sibora qui a donné *Simbora* (un comme dans *dumbok* de *dubok*).
7. *Divora* < *Div-* (∞ *Divo*, *Divolo* etc < *div-* qui est dans *divlji*) + *-ora*.
8. *Donora* < *Don-* (∞ *Don*, *Dončić* < *don* < *dominus*) + *-ora*.
9. *Dundora* < *Dund-* (< *dundo* »oncle, un homme corpulent«) + *-ora*.
10. *Ferlora* < *Ferl-* (∞ *Ferlić*, *Ferluga*, *Ferlan* etc) + *-ora*.
11. *Kokora* < *Kok-* (∞ *Kokić*, *Kokolo* < *kokot*(?)) + *-ora*.
12. *Opora* < *Op-* (∞ *Opor*, *Opriša* < s. *Apricius*) + *-ora*.
13. *Verbora* < *Verb-* (∞ *Verbić*, *Verbas*, *Verbam* < *Urbanus*) + *-ora*.
14. *Sikora* < *Sik-* (∞ *Sikić* < *Siksto* comme *Šikić* < *Šika*, hypocoristique de *Siksto*, *Šikušt* (+ *-ora*. Il peut être aussi que ce nom de famille provienne du tchèque *sykora* »mésange«).

À la fin de son article, l'auteur constate que le suff. *-ora* n'est pas trouvé ailleurs qu'à la Côte croate (Raguse-Istrie). Il fait ressortir en même temps l'importance qui se dégage de ses constatations: dans le *Cadastre national de l'Istrie* seul le nom de famille istrien *Opora* est recensé comme de la provenance croate, tandis que *Cibora*, *Dundora*, *Kokora*, *Simbora*, *Verbora* sont indiqués comme d'une provenance incertaine et *Divora*, *Donora* et *Ferlora* même de provenance italienne. Ces noms de famille istriens sont au contraire tous de la provenance croate.